

[Holstein.]

dette Lovforslag blev som bekendt kasseret af Tinget, og i det Lovforslag, som den daværende Handelsminister derefter fremsatte i Juli 1927, var der ingen som helst Bestemmelse om Nedsættelse af det Tomandsudvalg, som var anbefalet i Maj 1927, og i Folketingets Betænkning om Lovforslaget af Juli 1927 findes der heller ikke Skygge af Udtalelse om Betimeligheden eller Ønskeligheden af Nedsættelsen af et saadant Tomandsudvalg. Dette Tomandsudvalg staaer helt og holdent for den daværende ærede Handelsministers egen Regning. I Betragtning af, at Nationalbankdirektør Green er blevet Medlem af dette Udvalg *ude lukkede* paa Grundlag af en administrativ Disposition fra Handelsministerens Side, *ude lukkede* som Repræsentant for Nationalbankens Interesser i Spørgsmaalet om den Maade, hvorpaa Landmandsbankens definitive Rekonstruktion skulde udformes, og endvidere i Betragtning af Maaden, hvorpaa dette Udvalg har arbejdet, og af de Arbejdsresultater, hvortil dette Udvalg kom, kan jeg ikke se rettere end, at Nationalbankdirektørens Handlemaade i denne Sag ved at tage Honorar er en saadan, at det er vanskeligt at karakterisere den med et parlamentarisk Udtryk. Jeg tror, at hvis en Direktør for den svenske Rigsbank eller for den tyske Rigsbank eller for Bank of England havde siddet i et lignende Udvalg, nedsat paa samme Maade, som Repræsentant for den paagældende Rigsbanks Interesser, havde arbejdet paa samme Maade, under lignende Vilkaar, idet der arbejdedes med en insolvent Bank, hvis stadige Mishandling fra de ansvarliges Side havde forøget Skatteborgernes Tab med Millioner, og som udelukkende eksisterede i Kraft af en Statsgaranti, saa tror jeg, det vilde være fuldkommen utænkeligt, at en saadan Direktør vilde beregne sig Honorar af den insolvente Bank.

Til Karakteristik af det Arbejde, der udførtes af Tomandsudvalget, og den Maade, hvorpaa den daværende Handelsminister gik frem, vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse gøre til mine de Udtalelser, som en saa anset Politiker og Skribent som Dr. Edvard Brandes fremsatte i sine Maa- nedskronikker henholdsvis i Januar 1928 og Februar 1928. Det er ganske korte Ekstrakter, jeg vil give af Dr. Brandes' Kronikker, men de karakteriserer med al fornøden Tydelighed hans Opfattelse af Tomandsudvalgets og Hr. Greens Arbejde og dets Værdi, og jeg gør Dr. Brandes' Ord til mine. Han skriver følgende:

„Hr. Slebsager havde i Fjor Sommer faaet lovlige Bemyndigelse“ — det er nu altsaa forkert, for der var ingen lovlige Bemyndigelse —

„til at nedsætte et nyt Udvalg, foruden de mange tidligere, til at sysselsætte sig med Landmandsbankens Elende og dens Genopstandelse, et Tomandsudvalg, bestaaende af Departementschef Dalhoff og og Nationalbankdirektør Green, der trods den Sagkundskab, som disse to Mænd tilsammen repræsenterede, og som maatte skattes meget højt, alligevel, da det gjaldt at eftergaa den insolvente Banks mangfoldige store og smaa Forbindelser og Fordringer, forsynede sig med yderligere Sagkundskab, bestaaende af Handelsministerens tilkaldte Hjælper, Hr. Hasing Jørgensen, Hr. Greens Tillidsmand, Likvidator Andersen, samt adskillige Sekretærer, deriblandt kyndige fra Bankinspektionen, der havde godkendt Bankens egne Opgørelser. Denne sidste Omstændighed var vel værd at bemærke, da Resultatet af denne overordentlige Undersøgelse endelig forelaa efter flere Maa- neders og endnu flere Møders Slid.“

Og dernæst siger Dr. Brandes:

„Hr. Slebsager . . . henholdt sig til Hr. Green, der ogsaa maatte siges at være Ekspert i Landmandsbankopgørelser, eftersom han uafladelig og indbyrdes modstridende havde *opgjort* siden 1922.“

I Maj 1923 skrev det ærede Medlem Hr. Borgbjerg om Hr. Greens Virksomhed følgende:

„Hr. Green, der skylder sin Udnævnelse til Nationalbankdirektør, at han saa smukt dækkede Neergaard, og som nu selv er Nationalbankdirektør . . . burde for længst være traadt ud af Kommissionen“ — nemlig Bankkommissionen. — „Det er ganske skandaløst, at et Medlem af den saa stærkt implicerede Nationalbanks Direktion som Kommissionsmedlem er medbestemmende om, i hvilken Grad Forholdet til Nationalbanken og Ministeriet skal tages op til Undersøgelse.“

Jeg skal endvidere gengive Dr. Brandes' Udtalelser i Februar 1928 om Hr. Slebsager og Tomandsudvalget. De lyder saaledes:

„Fredag den 11. Februar — 4 Dage, inden Hr. Slebsager skulde fremsætte sit Forslag — udbasunerede han for alle Vedkommende, at han opgav den Ordning, som Tomandsudvalget havde overbragt ham paa et Guldfad, der ved nærmere Eftersyn havde vist sig som Papir. Man fik det Indtryk, at Ministeriet nu